spreken als hieraan niet voldaan werd. De smederij der gevangenis leverde een vreemd schouwspel. De haute-finance van Parijs en Londen, de hoogste ambtenaren der rechterlijke macht en eenige chemikers en essaieurs waren er vergaderd.

Voor den gewonen smidsoven stond een kleine smeltoven van vuurvast steen en daarop een nieuwe smeltkroes. In de onmiddellijke nabijheid was een tafeltje, bedekt met een wit laken, waarop vier papieren lagen; op drie ervan kon men de verschillende ingrediënten zien, die voor de proef noodig waren. Het vierde papiertje scheen echter niets te bevatten. Bij dit laatste papier, dat toegevouwen en veel kleiner dan het andere was, lag een vergrootglas; bovendien lagen er nog vijf brillen van zwart glas op tafel. Twee gevangenbewakers stookten den smeltoven op terwijl anderen de genoodigden op een afstand hielden.

Precies op tijd werd Raja Mullah binnengeleid door Baron Croix en Lecoque.

Een gemompel liet zich hooren. Mullah, Croix en Lecoque gingen in het afgezette gedeelte der smederij.

KONINKLIJK BEZOEK AAN ZAANDAM.
Verleden week heeft H.M. de Koningin een bezoek gebracht aan Zaandam en de geteisterde streken in de omgeving daarvan. — Onze foto geeft H.M. bij haar aankomst te Zaandam, terwijl zij het station verlaat. *(V.F.B.)*

Een griffier las de voorwaarden voor waarop de proef gedaan zou worden.

Het papier werd geopend door Mullah, die het stipje door een vergrootglas bekeek. Het scheen niettegenstaande het vijftig maal vergroot was, niet meer dan een speldeknop, waarvan een zeldzame glans uitstraalde. Het zag er ongeveer uit als de schalen van een gouden tor, van een donkergroen glanzende kleur.

De essaieurs controleerden de grondstoffen en brachten het rapport uit; daarna werden de vier personen uitgenoodigd, die het werpen van het atoompje in den smeltkroes zouden controleeren. Toen alles geregeld was, begon Mullah heel kalm den smeltkroes te vullen en zette hem in den gloeienden oven.

't Was een fantastisch gezicht, dien bruinen, bijna geheel naakten man voor dien grooten vuurpoel te zien zitten. Een roode gloed lag over zijn bruine, naakte schouders, borst en armen, en zijn rug geleek wel donkerzwart. Hij was, zooals hij daar zat, het best te vergelijken met een sater, die een vuur opstookt. 't Was stil, heel stil, alleen hoorde men nu en dan eenig gemompel. Het scheen uren te duren eer de vloeistof gesmolten was. Men lette alleen op den Oosterling die gehurkt bij den oven zat en dezen nu en dan opende.

Eensklaps stond hij op, nam het gietijzer, voelde of het warm genoeg was en vroeg Croix het papier, dat nog op tafel lag voorzichtig dicht te vouwen.

Mullah zette zijn bril op, de vier getuigen deden dit eveneens. . . .

„U kunt nog voldoende zien, niet waar?"

„Ja," antwoordden zij.

„Mijne heeren," riep Baron Croix, „wij verzoeken u uw oogen met de handen te bedekken, daar de bijvoeging van de ons onbekende stof een lichtglans moet geven, die op onbeschermde oogen een zeer schadelijken invloed uitoefent.

De vier andere heeren kunnen deze evolutie voldoende controleeren. . . ."

„Pas op uw oogen," riep Mullah en met een groote tang haalde hij den smeltkroes, die precies een klomp vuur geleek, uit den oven.

Croix, die een der vier controleurs was, wierp het gevouwen papiertje in den kroes. Nadat het verbrand was schoot plots een helgele in de oogen snijdende groote lichtstraal uit den kroes. Het licht was nog feller dan dat van een bliksemstraal.

Mullah goot de gloeiende massa in het gietijzer en wierp daarna den kroes en de tang op de ijzeren plaat, waarop de smeltoven stond.

„Het gevaar is voorbij," riep hij. De brillen werden afgezet, Mullah droogde zijn gezicht en borst, die nat waren van het zweet.

De aanwezigen spraken geen woord. Vooral de bankiers deden al het mogelijke, om hun emotie te verbergen.

Een der cipiers bracht een emmer water, dien hij bij het gietijzer neerzette. Mullah keerde het ijzer boven den emmer om en een stuk gloeiend metaal viel in het water, dat hevig begon te bruisen en sissen.

Een oogenblik later haalde hij uit den emmer een blok glanzend-geel metaal, dat hij een der essaieurs overhandigde. . . .

Mullah had gedurende de geheele demonstratie geen oogenblik notitie van de aanwezigen genomen. Nu zijn werk echter afgeloopen was, keek hij ze één voor één aan en toen hij de anders zoo deftige bankiers zag met strakke gezichten en harde oogen, beteuterd als schooljongens, die van hun meester straf verwachten, begon hij luid te lachen. . . .

„Lach maar niet te vroeg. . . . de essaieurs zullen ons niet bedriegen," riep de directeur van de Charing-Cross-Bank.

„'t Is koper, nietwaar heeren . . ."

CACTUSSEN.
Een groepje zeldzaam goed gekweekte cactussen uit de kwekerij van den Heer Th. Jansen te 's-Gravenhage

„Och, zeg toch dat het koper is," jammerde een klein onaanzienlijk mannetje, die het Bureau d'Escompte vertegenwoordigde.

„Lynch hem, den bedrieger!" gilde weer een ander.

„Is het essaai gereed!" schreeuwden verscheidenen door elkaar.

„'t Is me wat moois, dat het gerecht zich voor dergelijke charlatanerie leent. . . ."

„Morgan zit er achter. . . !"

(Wordt vervolgd.)

KONINKLIJK BEZOEK AAN ZAANDAM.
H. M. te Oostzaan, een gedeeltelijk verwoeste boerderij, waaraan zij een bezoek bracht, verlatend. *(V.F.B.)*